

nemlig, at det herfra — fra Amtet nemlig — er indsendt til Finantsministeriet den 16de Jan. d. A., og at det forekommer Amtet — med Bestemthed kan det ikke siges, da alle Papirer, Erstatningsagen vedkommende, ere afsendte. — at et Andragende som det omhandlede var deriblandt. Jeg vidste, der var et saadant Andragende, og da jeg med den ærede Finantsministers Tilladelse var nede i Ministeriet, for at erholde Bilagene, og ikke fandt det her omhandlede, da gjorde den vedkommende Departementschef mig opmærksom paa, at det muligt kunde findes hos den private Comité, og han henvisste mig derfor i den Henseende til et af Comitéens Medlemmer, nemlig Boghandler Bing, og han fandt ogsaa dette Andragende iblandt sine Papirer; det synes saaledes ikke at være kommet til Ministerens Kundskab. Det er paa den Maade flere sammenstødende Omstændigheder, der have bevirket, at de omhandlede Beboer ingen Erstatning have faaet for deres meget byrdesulde Kjørfler. Der er iblandt disse Beboere, som have udredet disse Kjørfler, mange fattige Mennesker, som have holdt med de to eneste Heste, de havde, og det var netop det Haarde derved, at de, som kom først, maatte blive der, da den fjendtlige Armee ikke vilde sende dem bort igen, fordi der ikke mødte tilstrækkelige Vogne; man vilde jo ikke gjerne møde, førend man saa at siges blev tvungen dertil. Jeg vilde derfor ansee det for aldeles stemmende med Billighed og Retfærdighed, om disse to Poster, som mit Endringsforslag angaaer, maatte erholde det ærede Thingets Samtykke, og med disse saa Bemærkninger skal jeg overlade det til Thingets Afgjørelse. Jeg skal endnu tilføje med Hensyn til det første Andragende fra den omhandlede Enke, som man havde berøvet 2 Køer, at, hvad det angaaer, at hun ikke havde tilbudt at ville godt gøre Tabet under Guds Tilbud, saa er dette senere skeet i en Skrivelse af 7de Juni d. A., hvori hun giver en saadan Erklæring, som Sognepræsten har bekræftet at være hendes.

Finantsministeren: Jeg vil dog henstille til den ærede Forslagsstiller, om han ikke maatte ville følge den næstforegaaende Forslagsstillers Exempel og tage disse to Forslag tilbage; thi han er dog ikke tjent med, naar

han virkelig har en saa stor Interesse for, at de skulde gaae igjennem, at faae et Votum af Thinget imod sig, alene, og væsentligst, ifølge formelle Grunde, uden at Thinget har kunnet indlade sig paa Realiteten. Jeg veed jo rigtig nok, at, om endogsaa Endringsforslaget forkastes, saa vil det staa den ærede Rigsdagsmand frit for derefter at henvende sig med Andragenderne til den samme Comité, til hvilken de under Nr. 4 anmeldte lignende Forslag ville blive henvisste, men det kan dog aldrig være gunstigt for disse Andragender, at de engang ere blevne forkastede, og jeg indseer virkelig ikke, hvad det høitærede Thing skal kunne gjøre Andet end at forkaste dem. Det forekommer mig, at selve det Foredrag, som den ærede Rigsdagsmand har holdt til Understøttelse for dem, maa give Overbeviisning om, at det ikke er ganske i sin Orden at behandle det Slags Sager paa denne Maade. Hvorledes fremkommer Regjeringen med lignende Forslag? Det skal jeg tillade mig korteligt at berøre. Den ærede Rigsdagsmand har med Hensyn til begge disse Punkter ophlyst, at de have været undergivet Regjeringens Prøvelse, og at Regjeringen af noksom bekjendte Grunde, nemlig af Hensyn til selve Forkrifterne i Erstatningsloven af 30te Juni 1850, har maattet afvise dem; det er tillige ophlyst, at Regjeringen ikke har medtaget dem blandt de Forslag, som der paa det nærværende Finantsforslag er optaget, angaaende andre Kravs Anerkjendelse, som ogsaa laae udenfor denne Lov, men Grunden dertil fremgaaer ogsaa af den ærede Rigsdagsmands Foredrag; det er nemlig den, at der er begaaet en Feil med Hensyn til de her omhandlede Andragender hos de underordnede kommunale Autoriteter, en Feil, som det formeentlig ikke kan være Legislaturens Sag at rette. Hvis man vilde gaae ind paa saaledes at rette alle de Feil, som kunne være begaaede med Hensyn til Krigsskadeserstatning, enten af Sogneforstanderskaberne, Sogneforstanderskabernes Formænd, Amtmændene, Amtsforvalterne eller Amtsraadene, saa vilde det gribe meget vidt om sig, og man maa paa ingen Maade troe, at man vilde være færdig med Følgerne af en saadan Bevilling af Billighed som den, hvorom her er Tale, om man nemlig bevilgede